

ansættelse. Det maa tværtimod fraraades at gaa over til en Statsansættelse af Kontorister og Bude, idet man derved vilde vanskeliggøre en eventuel Indskrænkning i Personalet foranlediget ved en Forenkling af Forretningsgangen.“

Det er nu ikke noget Bevis for, at det ikke kunde være en Konsekvens, at man ikke synes om Konsekvensen. Denne Begrundelse, hentet fra en Forenkling af Forretningsgangen, er, som man vil se, hen i Vejret, thi paa den ene Side er der jo ingen, der har tænkt sig, at man skulde fast ansætte tilnærmelsesvis hele det øjeblikkelige Personale, lige saa lidt som man tænker paa fast Ansættelse af alle de Dommer- og Politifuldmægtige, der er ansat paa Kontorerne, men paa den anden Side er der jo heller ingen, end ikke en saa fremragende professionel Nedskærer og Forenklingsadministrator som den højtærede Justitsminister, der nogen Sinde kan faa sig selv eller andre til at tro, at Dommer- og Politikontorer kan undvære almindelige Kontormedhjælpere, al den Stund de i Øjeblikket har normeret ikke mindre end 430, eller betydeligt flere, end der overhovedet er Fuldmægtige, og saa udføres der endda Ekstraarbejde for over 300 000 Kr. om Aaret. Den anførte Begrundelse om Forenklingen er altsaa saa søgt, at den er uden nogen som helst Værdi og kun har det ene Formaal vedblivende at prisgive dette store Personale til Vilkaarlighed, hvad vi fra vor Side ikke kan anse for forsvarligt. Det vil jeg dog gerne fremhæve ved denne første Behandling, selv om Forholdet i øvrigt ikke direkte vedrører selve Lovforslagets Formulering. Jeg fremhæver det, for at man ikke af vor Tavshed skal faa det Indtryk, at den højtærede Justitsministers Begrundelse efter vor Formening har noget med Virkeligheden eller med Rime-ligheden at gøre.

Lovforslaget som saadant er vi altsaa i alt væsentligt nu som tidligere interesserede i at se gennemført, baade af Hensyn til Befolkningen, af Hensyn til de paagældende Fuldmægtige og af Hensyn til Velanstændigheden i den offentlige Retspleje, og jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Justitsminister vor Bistand til Sagens hurtige Fremme og velvillige Behandling i et Udvalg.

Godskesen: Som det allerede er fremhævet af de ærede foregaaende Talere, har denne Sag foreligget mange Gange for Rigsdagen, og jeg har for mit Vedkommende haft Lejlighed til at udtale mig udførligt

derom adskillige Gange. Det er derfor ikke nu nødvendigt for mig at holde noget længere Foredrag. Med Hensyn til selve Hovedsagen kan jeg indskrænke mig til at sige, at jeg nu som tidligere ønsker Dommerfuldmægtigenes private Praksis forbudt og som en Følge deraf Dommerfuldmægtigene fast ansat, men at jeg paa den anden Side mener, at man ikke kan lukke Øjnene for de betydelige Udgifter, som Reformen vil koste, og som, navnlig under Statens nuværende vanskelige økonomiske Stilling, dog maa tynge noget i Vægtskaalen.

Derimod kunde jeg ønske at gøre et Par Bemærkninger om to Spørgsmaal, som ligger udenfor Hovedsagen, men som efterhaanden er blevet inddraget under den under de mange Behandlinger, som har fundet Sted. Det vil maaske erindres, at der i Samlingen 1922—23 her i Landstinget blev indsat en Bestemmelse i det da foreliggende Lovforslag, som gik ud paa, at de, der attraaede Ansættelse som Sekretær eller i højere Stillinger i et Ministerium eller ønskede Beskikkelse som Landsretssagførere, skulde skaffe sig en vis praktisk Uddannelse. Det er en Bestemmelse, som jeg havde og har særdeles megen Sympati for. Jeg tror, at det navnlig for de unge ministerielle Embedsmænd vilde være udmærket godt, om de havde en praktisk Forskole. I Samlingen 1924—25 blev Forslaget imidlertid stemt ned i Folketinget, dog ikke fordi man var principielt imod Bestemmelsen, men fordi man mente, at dette Forhold helst burde ordnes i Forbindelse med Tjenestemandsløven. Jeg sluttede mig her i Landstinget hertil, og jeg staar fremdeles paa dette Standpunkt. Jeg har derfor intet at indvende imod, at den højtærede Minister ikke har optaget Bestemmelsen i Lovforslaget, men det vilde glæde mig at se en lignende Bestemmelse indført, naar vi en Gang kommer til Forhandling om Tjenestemandsløven.

Fremdeles blev der i 1924—25 foreslaet en Bestemmelse, der allerede er omtalt af foregaaende Talere, nemlig den, at Dommerkontorerne skulde være pligtige til embedsmæssigt og for en ved Takst fastsat Betaling, der tilfaldt Statskassen, at udføre visse juridiske Forretninger som Retshjælp for Publikum. Denne Bestemmelse blev imidlertid ogsaa stemt ud i Folketinget, efter at saavel Dommerforeningen som Sagførerraadet havde fraraadet den paa det mest indtrængende. Jeg mente den Gang, og jeg mener fremdeles, at Dommerforeningens og Sagførerraadets Betæneligheder er velbegrundede. Jeg er bange for, at man